

LEŠETICE

1349 - 2009

3. díl: Historické fotografie
Spolky a organizace
Zvyky a tradice

asi 1925

Důvodem k velké účasti na slavnosti
možná bylo vysvěcení nového
zvonku do kapličky.

Kluci Sirotkovic vozili
mléko do Příbrami

asi 1938

...JAKO BY TO BYLO
NEDÁVNO

asi 1912

Nahoře: **Na dvoře usedlosti čp.10**

Dole: **Hospodářství čp.3**

**Vzadu za bývalým prasečím chlívce
je vidět střecha obecního domku čp.2**

asi 1940

Na dvoře čp.3

**Chalupa čp.8
(Dole) po požáru
v roce 1932**

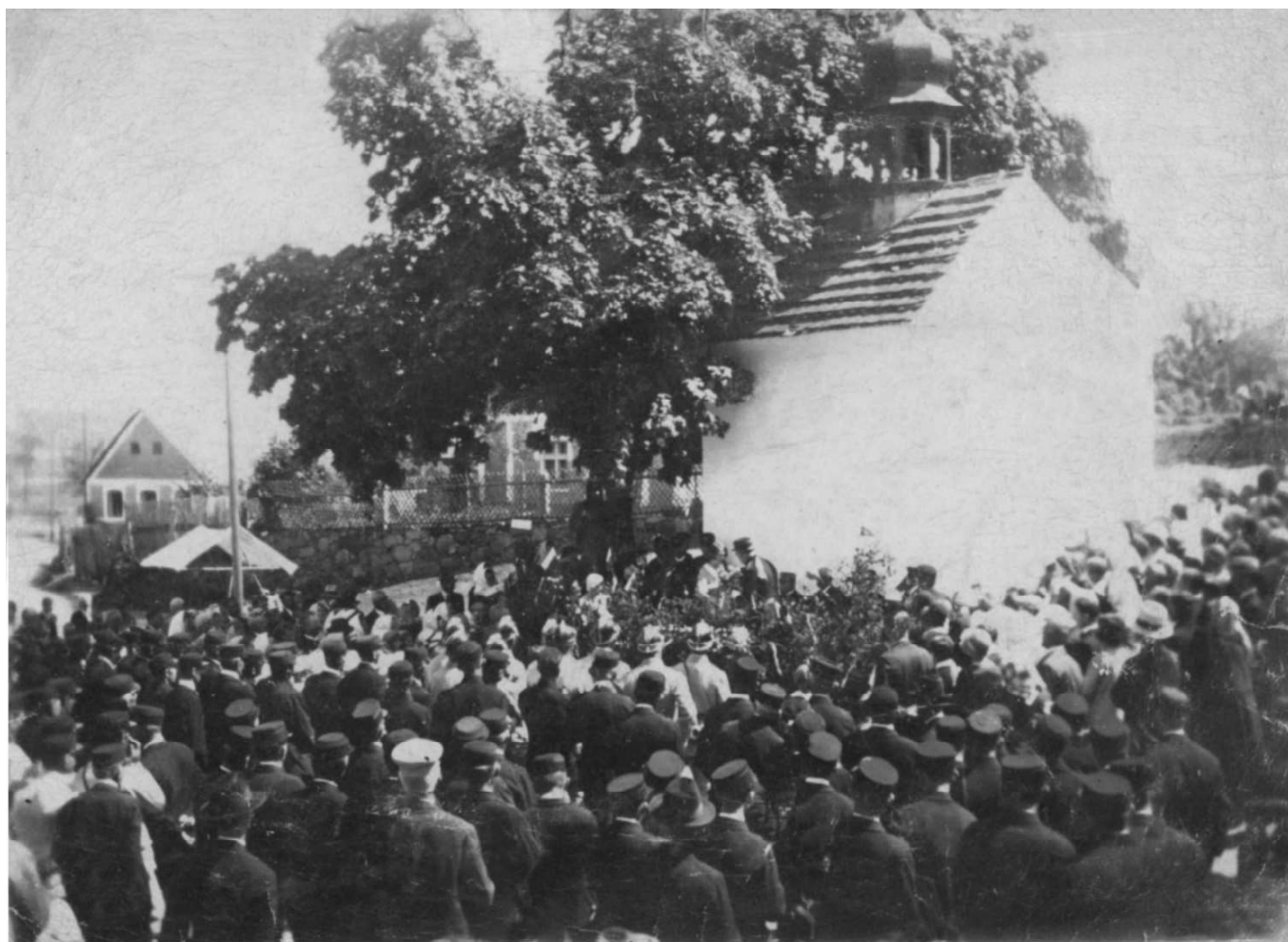

**Rodina
hospodáře
V.Bednáře
čp.21**

Malý rybník před rokem 1924 (nahore) a po roce 1939 (dole).

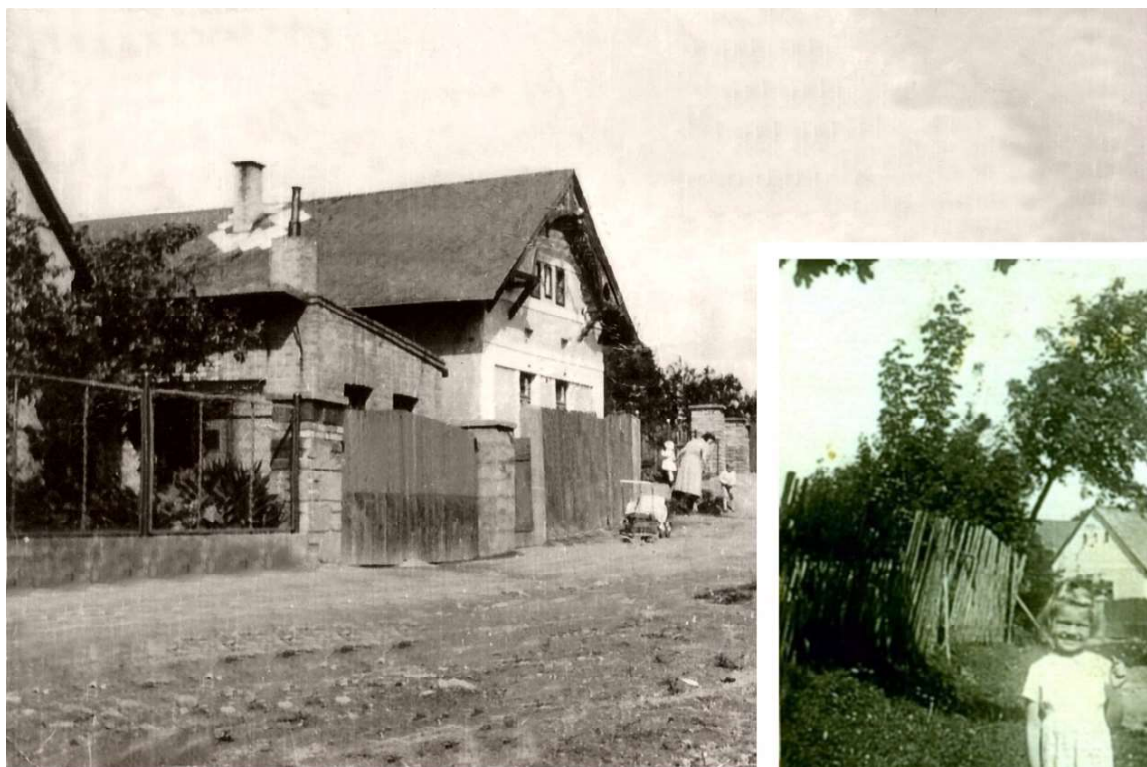

Župní sjezd hasičů v r.1931 nebo slavnostní svěcení nové stříkačky v r.1933

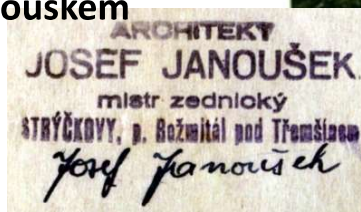

**Kolem čp.10 nebyla silnice,
foto okolo roku 1930.**

V srpnu 1932 si nechal postavit kovář
Josef Bouška stavitelem J.Janouškem
kovárnu (foto z pozdější doby).

U vrat byla postavena
klec na dobytek (foto vpravo).

Lešetická hudební skupina

foto z čp.29

foto z čp.30

V lednu 1936 zachvátil čp.6 požár.

**Petr Kohout se svými vnučkami,
vlevo dcera Růžena se synem.**

Václav Kovář (čp.5) s vnučkou

K.P. z čp.12

Prodejna byla v letech 1954 - 1976 v čp.38

KAMARÁDO

Odvedení branci

Sjezd rodáků 1926

Sjezd rodáků 1992

ORGANIZACE A SPOLKY

Divadelní a podpůrný spolek LÁSKA založen v roce 1896.

Byl to spolek vzájemně se podporujících horníků. Předsedou zvolen Jan Kazda z čp.30, jednatelem Josef Kšanda z čp.19 a pokladníkem František Pešek z čp.18. Spolek ukončil činnost roku 1936 smrtí p.Jana Kazdy.

Sbor dobrovolných hasičů byl založen v září 1901. Vznikl z povinnosti obce a jejích obyvatel chránit obydlí a majetek občanů. Jako spolek zajišťující drobnou práci a kulturní akce v obci existuje dodnes. V roce 2001 byla vydána publikace ke 100.výročí trvání sboru.

Knihovna zřízena v roce 1922.

Prvním knihovníkem byl ustanoven František Pešek z čp.18. Další knihovnicí byla Božena Karasová. Od roku 1965 se této práci ujímá Josefa Zajíčková. Po ní dělala knihovnicí Ludmila Nuslová. V současnosti je knihovnicí Veronika Nuslová. Knihovna byla na několika místech, nyní je v budově čp.9.

Ochotnický divadelní soubor ROZMAR.

Dne 3.7.1923 byl ustaven spolek divadelních ochotníků. Soubor sehrál několik divadelních her. Na pozvání souboru hráli v obci i jiné ochotnické soubory. Známým divadelníkem byl Blažej Zajíček. V roce 1952 byl začleněn do organizace Československého svazu mládeže.

SKM – Sdružení katolické mládeže.

Celostátní organizace, která sdružovala katolickou mládež. Její hlavní linií byl návrat ke křesťanským hodnotám života. Působila v době mezi první a druhou světovou válkou.

Skupina Slivice byla založena v roce 1930 a z naší obce tam docházela řada mladých lidí. Několik let byl předsedou sdružení Jaroslav Kuba a František Mrvík.

Mládež vedle náboženské činnosti se vzdělávala, sportovala, hrála divadla a pořádala výlety do okolí. Navštěvovala poutní místa a jiné skupiny SKM. Zanikla vyhlášením Kuratoria pro výchovu mládeže v květnu 1942.

Národní souručenství byla forma politické kvasistrany v Protektorátu Čechy a Morava. Sdružovala téměř všechny státní příslušníky protektorátu. Členství bylo formalitou. NS se mělo stát masovou organizací, v níž by měla oporu protektorátní vláda i prezident. Dne 6. 4. 1939 bylo Národní souručenství prohlášeno jedinou

politickou stranou v protektorátu. Zaniklo s osvobozením v květnu 1945. V obci byla místní skupina, jak lze se dočíst v týdeníku Horymír z roku 1941.

Kapela vesnické mládeže byla založena v roce 1942 pod vedením Vojtěcha Sirotky. Konala různé koncerty v obcích Lešetice, Konětopy, Žežice, Třebosko. Ve skutečnosti to byly taneční zábavy, které v té době byly zakázány.

Složení kapely: housle – Ladislav Sobotka, Jindřich Hacaperka

harmonika – Vojtěch Sirotek

křídlovka – Slavomír Mařík (Milín)

trubka – Josef Sirotek

klarinet – Bohumil Koubek, Josef Sirotek (Konětopy)

trombon – Zdeněk Hacaperka

bicí – Eduard Krejčí

Kapela působila i po osvobození v roce 1945, kdy se registrovala jako „Kapela svazu mládeže“. Muzikanti z Lešetic mimo jiné hráli tak zvaná štanda, občanům k svátku jako svátek Václava, Josefa, Anny, Marie apod. V roce 1946 byla registrace kapely zrušena z důvodu odchodu některých členů, kteří se pro změnu zaměstnání nemohli zúčastňovat zkoušek.

KSČ – Komunistická strana Československa

V roce 1942 se začíná rozmáhat ilegální činnost, do které vstupuje Rudolf Hacaperka. Z ilegality se vrátil 5.května 1945. V obci byla vytvořena základní organizace. Dlouholetým předsedou byl Josef Hacaperka. Ke konci se sloučila s organizací JZD 11.květen Milín.

ČSM - SSM – Československý svaz mládeže

Přímým předchůdcem ČSM byly jednotné národní organizace mládeže zakládané postupně na národnostním principu na osvobozeném území Československa. Jednalo se o Svaz mládeže Karpat (leden 1945), Zvaz slovenskej mládeže (jaro 1945), Svaz české mládeže (po 9. květnu 1945) a Svaz polské mládeže (po podepsání československo-polské spojenecké smlouvy v roce 1947).

Ve dnech 23. - 24. 4. 1949 proběhla v pražském Radiopaláci ustavující konference, na které se čtyři národní organizace sloučily v jednotný Československý svaz mládeže. Současně byla ustavena jednotná dětská organizace - Pionýrská organizace ČSM. Svaz byl složkou Národní fronty a podléhal přímému řízení KSČ.

9. - 11. listopadu 1970 se ve sjezdovém paláci Parku kultury a oddechu Julia Fučíka v Praze sešla celostátní konference. Devět set přítomných delegátů ustavilo obnovenou jednotnou organizaci pod pozměněným názvem Socialistický svaz mládeže (SSM) a přijalo základní dokumenty - Programové prohlášení, Stanovy SSM a Programové a organizační zásady Pionýrské organizace SSM. Svaz opět podléhal řízení KSČ a byl obdobou bývalého ČSM.

V naší obci pracovala tato mládežnická organizace více méně po celé období, až do roku 1989. Zápisy z let 1974 až 1989 jsou v Kronice SSM Lešetic.

ČSŽ – Československý svaz žen

V dubnu 1950 byl v Praze založen jednotný Československý svaz žen. Odbočka Svazu žen byla i v Lešeticích. Předsedkyní byla dlouhou dobu p. Josefa Žáková.

ČSČK – Československý červený kříž

ČČK – Český červený kříž

Před první světovou válkou byla na území Čech a Moravy Rakouská společnost ČK a na území Slovenska Uherská společnost ČK, dále to byl Vlastenecký pomocný spolek pro království české, jenž byl založen 5. září 1868. Přímým předchůdcem Českého červeného kříže byl Československý červený kříž (ČSČK).

Cesta k ČČK v bodech:

- 1. února 1919 – schůzka sociálních pracovníků v Obecním domě v Praze, na které bylo rozhodnuto o založení ČSČK, byla vyslána delegace k prezidentovi T.G. Masarykovi se žádostí o souhlas k založení této organizace
- 6. února 1919 – prezident souhlasil a všestrannou pomocí pro ustanovení ČSČK pověřil svou dceru PhDr. Alici Masarykovou, která se stala první předsedkyní ČSČK (1919 – 1938)
- 1. prosinec 1920 – ČSČK byl uznán Mezinárodním výborem v Ženevě
- 11. ledna 1920 – ČSČK je přijat do Ligy společností ČK a ČP
- 26. ledna 1921 – založení dorostu ČSČK, zakladatelka A. Masaryková
- 7. dubna 1990 – z původního dorostu, vzniklo hnutí mládeže ČSČK
- 1. ledna 1993 – v souvislosti s rozpadem Československa vzniká na české straně nástupnická organizace Český červený kříž.
- 26. srpna 1993 – ČČK byl uznán Mezinárodním výborem Červeného kříže
- 25. října 1993 – ČČK byl přijat za člena Mezinárodní federace Červeného kříže a Červeného půlměsíce

V obci začala pracovat místní skupina ČSČK pod předsednictvím p. Kateřiny Řezáčové. Za jejího vedení byla velice aktivní složkou NF v obci. Jejím nástupcem byl Václav Karas. V roce 2000 byla za předsednictví Jaroslava Kuby místní skupina zrušena.

SČSP – Svaz československo-sovětského přátelství.

Odbočka svazu byla založena v roce 1952 a pracovala do roku 1968.

Národní fronta bylo sdružení politických stran, které bylo založeno za účelem převzetí řízení státu po druhé světové válce. Rozhodující vliv zde měla Komunistická strana Československa. Ukončila činnost 7. února 1990.

KLUB důchodců byl založen v září 2001.

Pod vedením p. Boženy Daňkové je činný až dodnes.

Členové SKM po sehrání divadla nebo při sportu.

SKUPINA SDRUŽENÍ KATOLICKÉ MLÁDEŽE NA SLIVICI

dovoluje si Vás uctivě zvát na

X. VĚNEČEK

KTERÝ POŘÁDÁ V NEDĚLI 21. LEDNA 1940 V HCSTINCI P. KARASA NA SLIVICI.

Začátek o 5. hodině odpolední.

Vstupné 4-80 K, garde a členové 2 K l Hudba p. Čížka. Dobročinnosti se meze nekladou.

J. Bejček, Příbram.

V r.1979 bylo zakoupeno vozidlo M461 pro tažení motorové stříkačky.

Aktivní svaz mládeže

Turnaje ve stolním tenise

Fotografie z kroniky SSM

14.2.1988 SEZNÁMENÍ S POČÍTAČEM

Akci pořádala ZOČK s naší pomocí. Počítačku spravovali členové Společnosti Dobroč, Atari klub KDPZ, VHK STS Půlkau. Měla kuka se zúčastnit mladší pracovní jako host - je členem Atari klubu. S členy a jejich rodiči jsme se sešli a seznámili se s počítačem. Ke kuku přišlo do naší přílohy 60,- Kč.

Zápis z Kroniky SSM Lešetice

Dětský soubor Slivičáček

Soubor mládeže Petrklíč

KLUB důchodců byl založen v září 2001.

Pod vedením p. Boženy Daňkové je činný až dodnes.

ZVYKY A TRADICE

Práce a život se neobešel bez zpěvu, vyprávění, do přísloví a pranostik zhuštěných zkušeností, ani bez každoročních slavností.

Celý rok byl protkán významnými dny, k nimž se pojí zvyky, z nichž mnohé mají své kořeny ještě v době předkřesťanské.

Výroční zvyky se odvíjejí v souladu s církevním kalendářem od Nového roku přes Tři krále, masopust, Velikonoce, 1.máj, Boží tělo, pouť, posvícení, Mikuláš až po zvyky vánoční. K nim se připojují tradice vítání dětí do života, oslavy MDŽ, Dne matek a Dne dětí. Mnohé z těchto zvyků a tradic jsou příležitostí pro pořádání tanečních zábav.

Svátek Tří králů byl posledním dnem ve vánočním období. Tříkrálová koleda patřící mezi nejznámější se v naší vesnici netradovala. Obyvatelé přinášeli z kostela posvěcenou vodu, křidu a sůl. Vodou vykropili své příbytky a na dveře napsali za +K+M+B nastávající rok. V současné době je skupinou „Tří králů“ prováděna Tříkrálová sbírka.

Oslava narození Ježíše Krista skončila, následovalo liturgické mezidobí, které mělo připravit věřící na největší křesťanský svátek – Velikonoce.

Masopust byla doba od Tří králů do **Popeleční středy**. Nejznámější a zároveň nejveselejší jsou poslední dny masopustu. Masopustní tradice, spojená s průvody

v Lešeticích

Rok	Obce	Částka Kč
2002	Lešetice + Konětopy	4 274,00
2003	Lešetice + Lazsko	4 357,00
2004	Lešetice + Lazsko + Kamenná	4 320,00
2005	Lešetice	1 670,00
2006	Lešetice	3 481,00
2007	Lešetice	2 275,50
2008	Lešetice	2 249,50
2009	Lešetice	3 629,00
2010	Lešetice	3 462,00
2011	Lešetice	4 398,00
2012	Lešetice	3 672,00
2013	Lešetice	4 532,00
2014	Lešetice	2 702,00
2015	Lešetice	5 977,00
2016	Lešetice	4 125,00
2017	Lešetice	3 623,00
2018	Lešetice	4 387,00
2019	Lešetice	7 170,00
2020	Lešetice	6 148,00

**Dětský maškarní
karneval.**

maskovaných lidí byla jakýmsi klínem mezi Vánocemi a Velikonocemi.

O masopustních radovánkách se v Čechách dochovaly písemné zprávy již ze 13. století. Naši dávní předkové si na bujaré masopustní veselí velmi potrpěli. Tehdy ovšem býval masopust poněkud hlučnější a rozpustilejší než-li dnes. Každý se snažil užít si masopustních kratochvílí jak nejlépe uměl. Veselil se bohatý i chudý, pán i slouha, mistr i tovaryš. Každý jedl masopustní šišky a koblížky, vesele popíjel, zpíval a tančil.

Masopust byl ukončen „tučným čtvrtkem“, „masopustní nedělí, pondělím a masopustním úterým“. Na **tučný čtvrtek** si každý měl dopřát tolik piva a mastného jídla, co snesl. Masopustní neděle se také říkalo neděle taneční. V tanci se pokračovalo i v pondělí. **Masopustní úterek** býval svátečním dnem. Byl to také tolik očekávaný den maškar.

Z této tradice nám v obci zůstaly bohužel jen karnevaly – dětský a občas i karneval pro dospělé.

Do času masopustu zapadá i **čas vesnických zabijaček**. Pro majitele obtloustlého čuníka to byl svátek. Maso ze zabiječky se použilo nejen pro vlastní potřebu, ale i k obdarování známých v obci. Výhodou toho byla skutečnost jakéhosi společného zásobování masem v zimních měsících, neboť dary byly opláceny.

Maškarní karneval.

Peřina plná prachového peří byla odedávna součástí života člověka a každé děvče bylo rádo, pokud se mohlo pochlubit svým budoucím věnem, které obsahovalo peřinu. Nadrát peří do takové peřiny však nebylo jednoduchou a rychlou záležitostí.

Říká se, že „zabijačka má nejvíc příbuzných“.

V zimním období se v chalupách dralo peří. Každá máma se snažila udělat do věna dceři nebo synovi peřinu. **Na dračky** se scházely večer ženy z vesnice, při draní si vyprávěly nejrůznější historky. Popíjely čaj, kávu či domácí víno. Nechyběla ani bábovka. Pro nás děti to byl svátek, večerní čas plný fantazie a hororu.

Čas se změnil. Ztratily se rybníky, zmizely z pastvišť husy. Peřiny nahradily přikrývky s náplní umělých vláken. Jen v některých obydlích na postelích tyto „duchny“ ještě jsou.

MDŽ (8.března) je oslavou ženských práv. Slavení **Mezinárodního dne žen** se dohodlo v roce 1910 na konferenci v Kodani. V obci oslavu zajišťovaly organizace Národní fronty. Od roku 2001 se malá oslava koná v Klubu důchodců.

Květná neděle, poslední neděle čtyřicetidenního půstu, otevírá Velikonoce ve znamení zelené ratolesti. Katolický obřad svěcení ratolestí o této neděli, spojený s procesím nebo průvodem kolem kostela, se koná na památku Kristova vjezdu do Jeruzaléma, kde byl vítán zástupy lidí s palmovými větvemi v rukou. Tradice Květné neděle nejsou jen starosvětskými vzpomínkami. **Svěcené kočky** zdobí příbytky i hroby nejbližších, abychom s nimi o Velikonocích pocítovali spojení, vzájemnou sounáležitost.

MDŽ

Květná neděle

Velikonoční rachtání a koledování.

Na **zelený čtvrtek** „odlétají zvony do Říma“, neboli se přestává zvonit na zvony a děti začínají večer rachtat (klapat). Pokračují na **Velký pátek** ráno, v poledne a večer a na **Bílou sobotu** ráno a v poledne. Dopoledne obchází domy s koledováním. Za koledu dostávají nadílku. Rovněž v pondělí jsou koledníci s pomlázkou obdarováni sladkostmi či vajíčky. Takto popsané zvyky se stále udržují.

Poslední večer v dubnu se pálí „**čarodějnice**“. Tato tradice se stále udržuje, i když účast u ohně je někdy malá. Málokdo tuto noc ještě spojí s magickými rituály, na něž věřili naši předci, a kteří jim přisuzovali obrovskou moc o Filipojakubské noci, to je v předvečer svátku sv. Filipa a Jakuba.

V noci na **1.máje** stavěli mládenci svým dívkám májku. Hoch musel s kamarády do lesa pro strom, oloupat ho, špičku ozdobit věncem a „májku“ postavit. Bohužel v současné době se od tohoto zvyku upouští. Asi pro pohodlnost mladých. Čas od času mládež ve vsi „sehrála“ tak zvané „Staročeské máje“. Nechyběli chasníci, děvčata májovnice, hajný, kecal, cikánka či hudba. Slavnost provázely humor a dobrá nálada.

4.května si připomínáme **svátek sv.Floriána**. Narodil se ve 4.století na území dnešního Rakouska a stal se jednou z obětí zásahů císaře Diokleciána proti křesťanům. Byl umučen vhozením do řeky, když chtěl křesťanům pomoci. Maličké kousky Floriánových ostatků měly ve

**Filipojakubská noc
Pálení čarodějnic**

Stavění máje

Kácení máje

Oslava svátku sv. Floriána

středověku chránit města před požáry, poněvadž Florián, umučený ve vodě, se stal patronem hasičů. Obraz sv. Floriána se objevoval na obecních pečetidlech, městských branách, kostelních věžích, na zvoničkách a jeho sochy se stavěly na návsích a náměstích. V současnosti dochází k renesanci jeho kultu. I u nás se patron připomíná účastí hasičů při mši sv. a různými akcemi.

Svátek matek vyjadřuje úctu k ženám, matkám a jejich roli ve společnosti. Je slaven po celém světě. Po únoru 1948 pak byl tento svátek nahrazen Mezinárodním dnem žen, i když v mnoha českých rodinách neupadl v zapomnění ani tehdy. Jeho tradice se začala pomalu obnovovat až po revoluci v roce 1989. U nás v obci se slaví každoročně v polovině května.

Mezinárodní den dětí se slaví 1.června. U příležitosti dne dětí jsou připravovány různé společenské a sportovní akce. Den dětí má upozornit světovou veřejnost na práva a potřeby dětí. Svátek v obci se slaví většinou každoročně. Dříve oslavu zajišťovaly organizace NF, především ČSM – SSM. Nyní je součástí kulturních akcí vedených zastupitelstvem obce.

Lidé, kteří šli na **Boží tělo** do kostela měli sebou na posvěcení věnečky a věnce, zhotovené z různých lučních bylin. Posvěcené věnečky chránily celé hospodářství před bleskem a krupobitím. Po mši se šlo v průvodu k jednotlivým oltářům. Oltáře byly čtyři, u každého z nich se

Oslava Svátku matek

Dětský den

Slavnost Těla a krve Páně

četl začátek jednoho ze čtyř evangelií a u každého z nich se udělovalo požehnání.

Poutě neznamenalý pouze putování k nějakému posvátnému místu, ale šlo i o slavnost uctění památky světce, kterému byla zasvěcena církevní stavba. Například Mariánská pouť (na Makové, Svaté hoře), pouť Prokopská (na Březových Horách) a další. V obci se udržuje pouť svatopetrská 29.června ke cti sv.Petra, jemuž je zasvěcen farní kostel na Slivici. Čas od času se připomene svátek Nejsvětějšího Srdce Ježíšova, jemuž je zasvěcena obecní kaplička. Protože tento svátek je svátkem pohyblivým a je před svátkem sv.Petra, slavnost poutě se nevžila.

Jak plynula doba, měnila se i povaha a smysl poutí. Od původního náboženského významu až po dnešní zábavní charakter. Ke změně podoby poutí přispěla i skutečnost, že šlo vždy o akci všelidovou, které se zúčastňovali všechny společenské vrstvy.

Dožínky byla slavnost, spojená s radovánkami na oslavu ukončení žní, při níž se čeleď veselila na účet hospodáře. Příprava začínala už týden před dožínkami, kdy začínala děvčata plést ohromný věnec z klasů obilí všeho druhu. Do věnce se zaplétalo ovoce, cukrovinky a koláče. S ním pak doprovázely poslední vůz (zvaný baba), směřující z pole do dvora. Věnec nesla obyčejně nejhezčí a hlavně nejvýřečnější žnečka. Od šedesátých let 20.století se dožínky staly kulturní akcí, pořádanou

**Na pouť přijeli
příbuzní ...**

Zvyk „Dožínky” se v obci neudržíval. Kdysi ho sehráli členové skupiny SKM na Slivici. Pro doplnění této strany byly použity fotografie z dožíněk v Obecnici.

Hospodářem, přejímajícím dožínkový věnec, je syn Josefa.

Josef Karas - „Pepa z Obecnice” na návštěvě ve statku čp.3 u Karasů

společenskými orgány nebo organizacemi v některých městech naší vlasti.

Posvícení bývalo jedním z nejoblíbenějších svátků prostého venkovského lidu, kterým zároveň oslavovali ukončení polních prací. Podle legendy slavil první posvícení Šalamoun, když světil svůj chrám v Jeruzalémě. Každý rok v ten stejný den pak pořádal hostinu pro své přátele na počest vysvěcení chrámu. Za starých časů se posvícení slavilo téměř v každé farnosti v jinou dobu. Císař František Josef II. chtěl nějakým způsobem sjednotit oslavy v celé zemi a proto roku 1787 vydal nařízení, kterým lidu nařídil slavit posvícení v jeden čas. Termín stanovil na neděli po svátku svatého Havla – 16.října. Od té doby lidé slavili třetí neděli v říjnu tzv. „císařské hody nebo také **havelské posvícení**“ a mimo nich dál i svoje místní posvícení tzv. „naše posvícení“. U nás dodržujeme císařovo nařízení, pokud jsme však na něj již nezapomněli.

Na den 1.listopadu připadá **svátek Všech svatých** a den nato **Památka všech zemřelých – dušičky**. Oba tyto dny vzpomínali pozůstalí na své zemřelé příbuzné a přátele. V tyto dny všichni přicházeli na hřbitovy, kde očistili okolí hrobu, pokládaly věnce, květiny a zapálili svíčku, aby se pak v tichu pomodlili za spásu duší. Modlitba živých prý pomáhala dušičkám očistit jejich hříchy.

Doba adventní byla vlastně přípravou na příchod Spasitele. Už od 11. století se její doba trvání ustálila na posledních čtyřech týdnech před Štědrým dnem. Byla časem půstu, při kterém se měli lidé namísto požívání nadměrného jídla a pití, věnovat zbožnému rozjímání. Zakázány byly veškeré zábavy, tanec a zpěv. I tak se o adventu konaly některé lidové obřady, které tento zákaz více méně porušovaly.

Na předvečer **svátku sv.Mikuláše** se těšili všichni. Děti i dospělí. Byl to den, který mimo naději ve sladkou nadílku, v sobě schovával i strach před trestajícím čertem. Parta dospělých se převlékla za Mikuláše, anděla a čerty. Obcházeli domy, kde byly děti. Těm nadělovali dárky, které jim rodiče předem dali. V současnosti je tato tradice pouze v soukromí.

Vytvoření tradice **vítání dětí do života** bylo náhradou za katolické křtiny. Slavnost za socialist. zřízení zajišťoval Sbor pro občanské záležitosti. Po změně zřízení slavnost zajišťuje obecní úřad. Četnost je závislá na počtu narozených dětí v obci.

Před Vánocemi se pořádali **vánoční besídky**, naplněné pásmem básniček, písniček, koled a hezkou hudbou. Nechyběl ani přistrojený vánoční stromek a občerstvení pro děti. Vánoční besídky se uskutečnily v knihovně nebo v kulturním klubu, či dříve v hostincích.

V současnosti byla zavedena tradice **Zahájení adventu** a večerní setkání u stromku o adventních nedělích.

Poslední, již 20 let zavedenou tradicí je roznášení **Betlémského světla, zpívání koled** u kapličky v předvečer na Štědrý den a **přivítání nového roku**, rovněž u kapličky, přípitkem po novoroční půlnoci.

Betlémské světlo se každoročně zapálí v Betlémě a pak putuje do všech domácností napříč Evropou. Znovu se dostává i k nám. Symbol Vánoc nemůže chybět u žádné štědrovečerní večeře. Dotváří krásnou atmosféru při rozdávání dárků. Zapalujete jím svíčky na svícnech nebo ve skořápkách, které vyplouvají na svou cestu. Mít doma Betlémský plamínek a nenechat ho zhasnout po tak dlouhé cestě, znamená zapojit se do obrovského řetězu a být při tom! Být při tom, co spojuje o Vánocích statisíce lidí.

19. 12. Vánoční besídka

V neděli 19. prosince se uskutečnila vánoční besídka. Zúčastnily ji jako obvykle děti a svým kulturním programem. Po něm se rozsvítil vánoční stromek a děti si poslechly básničky, které pod svým názvem. Poslední částí byla dětská diskoteka, která se opět konala s velkým úspěchem.

Štědrý den

Vítání dětí

Ohlášky

Po zasnubách obvykle následovaly ohlášky prohlašované třikrát za sebou knězem z kazatelny. Šlo o zveřejnění úmyslu obou partnerů, tak, aby kdokoliv mohl upozornit na případné překážky bránící uzavření sňatku – tajené závazky jednoho z partnerů, jejich příbuzenství apod. Pokud do půl roku po ohláškách nebyl uskutečněn sňatek, bylo nutné je opakovat.

1874.

16 Vstao so. manželství vstoupiti míni: Václav Karas, syn
Matěje Karas-a, sedláka z Dubence c.č. 11, narozen rodu 1847
s Alžbětou Klimentovou, dcerou Josefa Klimenta, chalupní-
kem z Drasova c.č. 10, narozenou rodu 1849 - oba nábožens-
tvořící, roční, ohlašují se s prohlášením, že s tímto sňatkem
jednou za života

17 Vstao so. manželství vstoupiti míni: Josef
Smolka, syn Martina Smolky, gruntuvníka z des-
tic c.č. 12, okresu Příbramského, narozen rodu 1849
s Marií, dcerou Františka Holcanského, gruntuvníka ze
Štálic c.č. 4, narozenou rodu 1850, oba nábožens-
tvořící, roční, ohlašují se

Na 23. 7.
" 24. " 2
" 25. " 3

1877

5 Vstao so. manželství vstoupiti míni: Josef Kliment
syn Josefa Klimenta, rolníka v Drasově c.č. 10, narozen
rodu 1853 - s Annou Karasovou, dcerou Matěje Ka-
ras-a, rolníka z Dubence c.č. 11, narozenou rodu 1856, oba
nábožens-
tvořící, roční, ohlašují se

Na 11. 7.
" 12. " 2
" 13. " 3

Svatba (lidově též **veselka**, z pohledu ženy **vdavky**, z pohledu muže **ženitba**) je událost vstupu do manželského stavu. Je složena z **obřadů** a **zvyklostí**. Mnoho z těchto zvyklostí pochází z židovské svatby. Žena vstupující do manželství je označována jako **nevěsta**, muž jako **ženich**.

U svatby v českých podmínkách je nutno rozlišovat církevní obřad a sňatek civilní, které ne vždy a ve všech dobách byly zcela rovnocenné. Kolem svateb se tradují zvyky a pověry, které se dodržují až dodnes.

Mnoho starých svatebních zvyků pochází z pohanské doby. Co nám dnes připadá originální nebo vtipné, mělo tenkrát hluboký smysl a bylo bráno naprosto vážně. Zvyky mohou slavnost oživit a dodat jí tu správnou atmosféru a konečně přiblížit dávné tradice.

V naší oblasti se tradují především tyto zvyky:

Zatahování

Ženichovi kamarádi napnou po skončení obřadu před východem z kostela nebo z úřadu provaz, ozdobený květy, stuhami, ale i např. vypitými lahvemi, a dovolí novomanželům pokračovat v cestě, jen když se ženich vyplatí. Tímto způsobem se ženich vykupuje ze svých mladických hříchů.

Rozbíjení talířů

Tento zvyk měl kořeny hned ve dvou pověrách - že střepy přinášejí štěstí a že společným zametáním novomanželé prokáží vůli spolupracovat a jejich manželství pak bude harmonické.

Společné pojídání polévky

Společné pojídání polévky novomanželi z jednoho talíře při svatební hostině má symbolizovat jejich spolupráci. Druhý význam, který je snad

ještě podstatnější, je symbol onoho společného krajíce, z něhož je nutno si brát a dávat rovným dílem. Právě pro tuto výstižnou symboliku je uvedený svatební zvyk dodnes velmi rozšířen.

Práh

Proč přenáší ženich nevěstu přes práh jejich společného domova? Prý proto, aby přelstil zlé duchy, kteří číhají pod prahem a hlídají dům. Jiný význam: Symbolický začátek nového života

Únos nevěsty

Symbolizuje dívčino odloučení od rodičů a přechod k novému životnímu společenství. V pokročilé hodině, kdy se už hostina schyluje ke konci unesou přátelé novomanželů nevěstu. Pokud ji ženich nenajde, musí zaplatit výkupné. Akce by se měla každopádně časově ohraničit, aby ostatní hosté dlouhé hodiny nečekali na nevěstin návrat, a nakonec se nedočkali. To by jim určitě náladu nezlepšilo.

Svatební zvyky

Nevěsta by si rozhodně neměla šít svatební šaty sama. Manželství dlouho nevydrží neboť si "zašívá cestu ke štěstí".

Nevěsta má mít ve svatební den vše nové jako symbol nového počátku, kromě jedné věci půjčené (od šťastného a veselého člověka) a jedné staré (jako symbol zachování rodinné tradice) a jedné modré (nejčastěji to bývá modrý podvazek).

Při svatební hostině by se mělo nevěstě posadit dítě na klín aby bylo hojné potomstvo.

Dá-li nevěsta do střevíce minci, přinese to novomanželům bohatství. Chce-li, aby jim láska vydržela, ať tam přidá ještě čtyřlístek.

Nechce-li mít nevěsta uplakané děti a nouzi v manželství, ať nepeče svatební dort, koláče ani nijak nepomáhá při pečení.

Svatební závoj - je symbolem neposkvrněnosti. Taktéž si jím nevěsta zakrývá obličej a nosní dutinu, jíž zlí duchové rádi pronikají do nevěstina těla.

Čepec - večer před svatební nocí družičky nevěstě sundávají z hlavy věnec a nasazují jí čepec. Ta jej dvakrát shodí na znamení lítosti nad ztracenou svobodou, ale potřetí si ho již ponechá. Věnec je symbolem panenství a svobody, čepec zase počestnosti a důstojnosti vdané paní. Odtud tedy pořekadlo "dostat někoho pod čepec".

Aby manželství vydrželo, musí nevěsta i ženich okusit svatební dort. Přítomní svatební hosté nesmí svatební dort odmítnout. Jim i snoubencům by to přineslo smůlu.

Když se v září oženíš či vdáš, bohatství zaručeno máš.

Svítlí-li v den obřadu slunce, bude v manželství slunečná pohoda.

Prší-li v den svatby, prší novomanželům štěstí.

Jasný svatební den znamená radost ve společném životě.

Když ve svatební den padá sníh, znamená to štěstí, radost a bohatství.

Kdo od oltáře vykročí pravou nohou, bude vládnout v domácnosti.

Kapesníčky jako svatební dar přivolávají slzy.

Nože a nůžky jako svatební dar jsou předzvěstí konce přátelství.

Srdečné blahopřání
K SŇATKU

dovolují si oznámit,
že v sobotu 30. září 1989 v 11.00 hodin navždy spojí svá srdce
v obřadní síni MNV Milín a požehnáno jim bude
v chrámu Páně na Slivici

Za projevené blahopřání předem srdečně děkujeme

Jsme dva, jsme ještě mladí,
na lásku právo máme,
že z nás dvou nikdo nezradí,
na to dnes přísaháme.

V roce 1947 byla v domku čp.15 Josefa a Václava Sobotkových zřízena obřadní síň
matričního úřadu pro obvod Lešetice,
Konětopy, Brod a Jerusalém.
Matriční obvod zrušen v červnu 1958

❁

DVOU SRDCÍ SETKÁNÍ,
TO JE RADOST, ŠTĚSTÍ,
MILOVÁNÍ,
DARY TYTO S VÁMI,
AŽ ZŮSTANOU DO
SKONÁNÍ

❁

**Z HLUBÍ SRDCE
UPŘÍMNÉHO BLAHOPŘEJÍ**

*Mgr. V. Petáček
Hvězda
Miroslav Filipovský*

*František
Majda
Kornel*

Roky manželství	Termín
1	bavlněná svatba
2	papírová svatba
3	kožená svatba
4	květinová (ovocná) svatba
5	dřevěná svatba
6	železná (zinková) svatba
7	vlněná (měděná) svatba
8	bronzová (plechová) svatba
9	hliněná svatba
10	cínová (růžová) svatba
11	ocelová svatba
12	hedvábná svatba
13	krajková svatba
14	slonovinová svatba
15	křišťálová (skleněná) svatba
20	stříbrná svatba
30	perlová svatba
35	korálová (plátěná, lněná) svatba
40	rubínová svatba
45	safírová svatba
50	zlatá svatba
55	smaragdová svatba
60	diamantová svatba
65	kamenná svatba
70	platinová (blahodárná, brilantová) svatba
75	korunovační svatba

**Uctěme památku
zemřelých, protože
každý život si vždy
zasluhuje lásku a
vzpomínky.**

Důstojný obřad je očistná záležitost.

To, jak se člověk vyrovnává s těžkou ztrátou, nikdy není kontinuální proces, kde by na začátku byl největší smutek a na konci zapomnění. To je kolísavý proces, který jde nahoru a potom zase dolů a zase nahoru. Tento proces musí několikrát proběhnout, a když to neuděláme řízeně, tak to bude propukát samovolně anebo se to bude jen odtlačovat. Když se vám stane nějaké neštěstí, tak vždycky máte periody, kdy vám to leze do hlavy, mozek to zpracovává a potom zase odsouvá, dělá jinou práci a zase to zpracovává. Lidé, kteří se snaží za každou cenu vytlačit takové vzpomínky, je potom mají nakonec ještě silnější.

Hlavní funkcí pohřbu není ani tak rozloučení se zemřelým, ale určité odříznutí se od vzpomínky na něj a její bezpečné zakonzervování. Do hlavy se natáhnou všechny emoce a znovu se vše kolektivně prožije. Dojde k odžití i všech nevyřčených věcí, lidi si třeba uvědomí, co všechno si chtěli a nestihli se zemřelým říct. Zemřelý člověk se zpřítomní a zakonzervuje se v hlavě. To je velké vypětí – a po něm jdou emoce dolů. Lidé, kteří se rozhodnou pohřbu raději vyhnout a nechají například svého rodiče zpopelnit bez obřadu si tím podle psychologů zakládají na budoucí psychický problém.

„Čím plnější máte život, tím méně se bojíte smrti. Lidé, kteří nevědí jak žít, neumějí ani umřít. Nevíme si rady se smrtí blízkých, protože si ji nedovedeme představit ani sami u se

Z textu Ladislava Lhotského
a s použitím myšlenek psychologa
Jeronýma Klimeše zpracoval JK

**Pohřeb byl vypravován z domu smutku,
kam se přišli rozloučit občané z vesnice.**

Cesta do kostela a na hřbitov.

**Pohřební průvod se zastavil u kapličky.
Modlitbou se jakoby zesnulý loučil s obcí.**

Rakev se zemřelým ukládali do hrobu většinou hasiči.

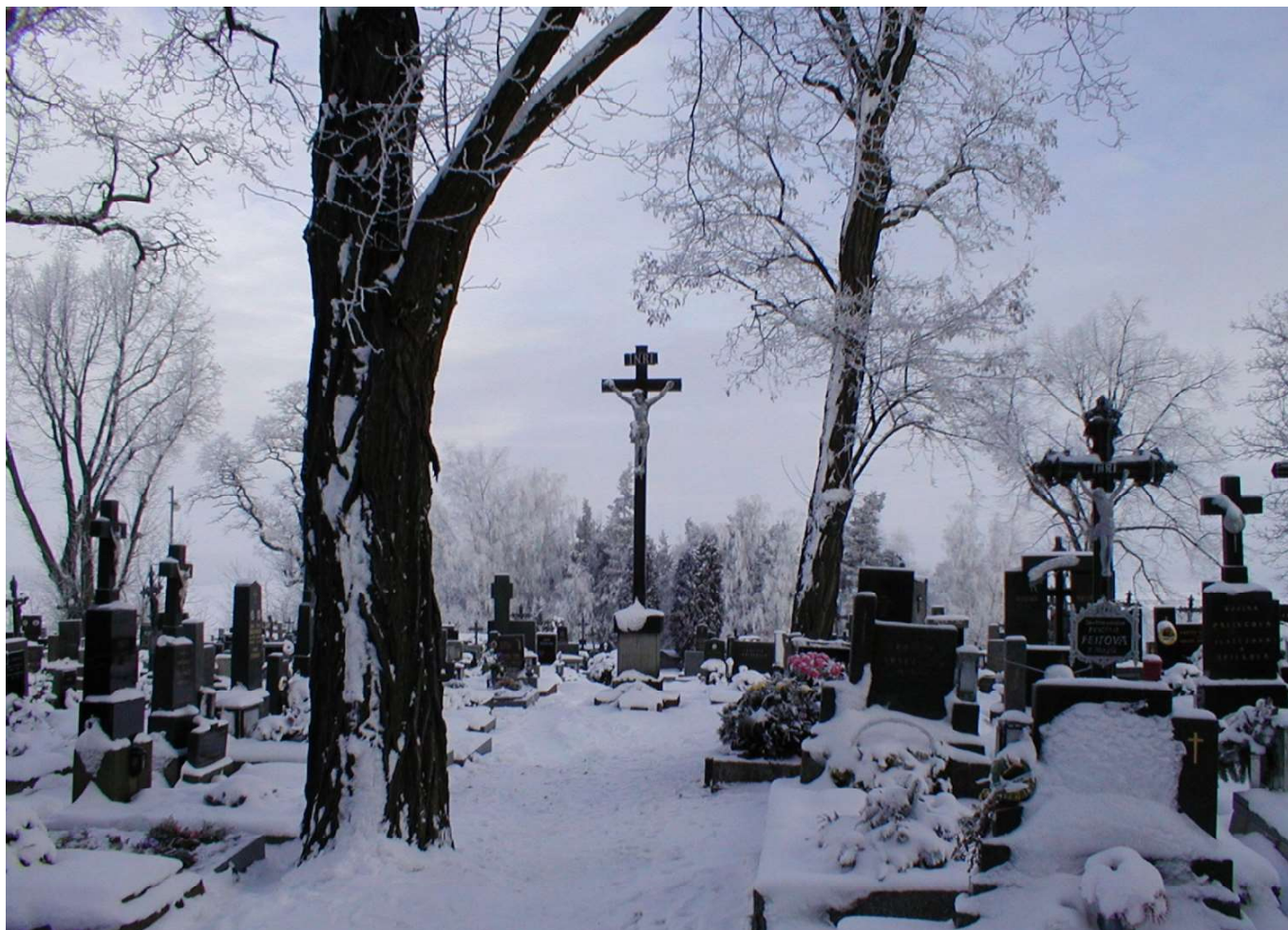
**Nad hrobem promluvil
smuteční řečník.**

Průvod ke hrobu.

Místo posledního odpočinku na slivickém hřbitově.

